

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

☉☉

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 glđ.

☉☉

SLOVENSKA

ČEBELJA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Kaj bi pospeševalo umno čebelarstvo v Avstriji? — XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta. (Šklep). — Kdaj je méd tekoč, kdaj se sterdi? — Dopis. — Načert XXVII. občnega zbora avstrijsko-nemških čebelarjev v Dunajskem Novomestu. — Naznanila. — Dva občna zbora na Češkem.

Kaj bi pospeševalo umno čebelarstvo v Avstriji?

V Bernskem čebelarskem listu „Honigbiene“ smo te dni čitali članek, ki je res o pravem času in za Avstrijo potreben. Pisatelj, Edv. Petzold, konečno opomni, naj bi članek vsi avstrijski čebelarski listi sprejeli. Sprejmemo ga takoj toliko rajše, ker smo le še letošnjega občnega zbora v Dunajskem Novomestu čakali, preden smo mislili očitno za to reč delovati.

Poglejmo zdaj članek Bernske „Čebele“.

Pisatelj je dal članku naslov: „Kaj zabranuje nagel razvitek umnega čebelarstva v Avstriji-Ogerskem?“ Naslov smo spremenili, ker mislimo, da je pomenljivi. Posnamemo iz lista le rečno.

Pisatelj pravi: Da so letni občni zbori, kakor so v zadnem četertstoletji v navadi, čebelarstvo po Nemčiji mnogo pospeševali ter ga na visoko stopnjo povzdignili, pač ne bode nobedin tajil, kakor tudi ne, da so taki zhodi posebno pripravni pospeševati umno čebelarstvo. Ali sama znanstvenost (teorija) zabranuje vpeljavo umnega čebelarstva bolj kakor ga pospešuje. Koliko čebelarjev sem že čul: Poskušal sem s premakljivimi satniki, pa sem le škodo imel; tudi pisatelj bi zamogel od tega kaj povedati. Kot bivši častnik in potem vradnik sem saj imel toliko razuma, da sem umel, kar sem bral; a pri vsem tem mi je marsikaj spodletelo, kar je bilo po teoriji in knjigah popolno prav. Česa je manjkalo? Spominjem se nekega primerljeja pri vojaštvu. V šoli sem vedel in znal na tablo ali na papir vse rove, okope in nasipe pri vterdovanji kakega mesta popolno po postavah narisati; ali ko sem pervikrat na vojsko šel ter mogel načert vterdovanja narediti, tú je stal voliček pred hribom!

Tako je tudi s čebelarstvom. Če ostane čebelar brez znanstvene vednosti mojster-skaza svoje žive dni, bo tudi znanstveno dobro poduččen malokdaj pravi čebelar s premakljivim delovanjem, če tega ne bo videl v dejanji, pri

drugih čebelarjih. Občni zbori so kraj, kjer se oboje uči, oboje razlaga, pojasnuje, vidi in poskuša. Pa bode kdo rekel: Zakaj pa tako malo čebelarjev obiskuje vsakoletne občne zборе nemško-avstrijskih čebelarjev? Zato, ker so predalječ. Mnogokrat je bilo treba po sto in več milj dalječ potovati; kje bode navadni človek vzel toliko časa in toliko denarja? Večina umnih čebelarjev je duhovskega in učiteljskega stanu; kateri neki teh dveh ima toliko časa in denarja na razpolaganje?

Zadnjič tudi občudujem poterpežljivost in blagoserčnost avstrijsko-nemških čebelarjev (tudi slavijanskih. Vredn.), da dajo večkrat tako zaničljivo s seboj ravnati. Jeza me zgrabi, kadar se spominjam na zasramljive opazke Vogel-na in Dathea v Pragi. Tudi posebno prijazno ni bilo reči: „Navadna in postavna mera romčekov gré le Nemcem mar“. In res kaj hočemo došeči, če nas pride iz Avstrije kakih deset na občno zborovanje? To je 1 proti 50; večina pa dandanašnji povsod gospoduje.

Zdaj nameravajo še osnovati nemško centralno (občni) čebelarstvo društvo; in kar Nemci hočejo, to tudi izpeljajo. Čebelar Hubert sicer svari: Nikar; potem se bodo Avstrijanci ločili. „Sloga jači, nesloga tlači“. Pač: naj bi se bilo to že pred zgodilo, bilo bi boljše z našim čebelarstvom.

Da Avstrijani, zlasti po Ogerskem nimajo od vzajemnih občnih zborov nič pričakovati, nam kaže občni zbor v Pragi. Župnik Pavlik iz Pešte je prav vljudno in prijazno prosil, naj bode občni zbor l. 1881 v Pešti, ali saj leto pozneje. Obetal je, da se bode le nemški občevali; g. Hilbert je to zagovarjal prav topla, ali vse zastonj! G. Šröb je narodni prepir vredil in reč je bila v našo škodo odločena.

Kaj naj bi se pa zgodilo, da bi čebelarstvo v Avstriji pospeševalo?

1. Naj se osnuje avstrijsko-ogersko centralno društvo.

2. Naj se na svetlo spravi večji časnik za umno čebelarstvo, kakor je Eichstädter Bienenzzeitung. Dopisovalcev se ne bode manjkalo, ti pa so po ceni ker plače za dopis ne bo kmalo kak čebelar vzel.

3. Občni zbori naj bodo vsako leto, enako kakor po Nemškem, z razstavo in darili. Ti občni zbori naj bi se verstili po deželah, tedaj zborovali po glavnih mestih dežel, kmalo tú, kmalo tam, dokler pridejo vsi na versto.

Prašam le, je izpeljava teh treh točk tako težavna, da se mora že pred začetkom obupati? Mar li ni Avstrija-Ogersko zadosti velika, da lahko tudi na lastnih nogah stojimo? Mar li avstrijski čebelarji nimajo toliko poguma in zaupanja sami v sebe, da bi si upali to speljati: „Viribus unitis?“

Letošnja dunajska razstava čebelarških reči je bil lep začetek; vse lepša pa bi bila na jesen, ko bi ne bilo nemškega občnega zbora.

Naj bi vsi čebelarški listi to objavili, čebelarji se o tem razgovarjali in izvedenci potem potrebno vkrenili, o dobrem izidu ni dvomiti. Se mar li motim? Nevem; saj volja za blagor avstrijskih čebelarjev vem, da imam.

Edvard Petzold.

Dostavek vredništva. Vrednik „Čebele“, je že preteklo jesen nekim vrednikom pisal, bi li ne bilo potrebno, letne občne zборе posebej za Avstrijo prestrojiti, ker nam tako le malo koristijo; pa odgovarjali so, da še ni na času, počakajmo družega leta. Gotovo gospodje niso družega mislili, kakor da se bodo vredniki raznih listov z drugimi slovečimi čebelarji o tem na D. No-

vomestu posvetovali, in tako vzajemniše potem delali. Verh tega je vrednik „Čebele“ tudi vis. c. kr. ministerstvo kmetijstva na-to opomnil ter misli, da bilo bi naj boljše, ko bi visoka vlada sama in perva to reč sprožila.

Kar se tiče dopisa v „Bernski Čebeli“, moramo poterovati, da je le resnica, kar dopisovalec piše in nasvetuje. Prav gotovo so pogostni občni zbori po Nemčiji mnogo pripomogli, da se tam čebelarstvo tako povzdiguje. Po osnovi bi se imeli taki občni zbori verstiti: eno leto na Nemškem, drugo leto v Avstriji. In res število prebivalcev je po Nemčiji in Avstriji z Ogerskim si želó enako. Pa Nemci so nas v tem zajedali. Bilo je do zdaj 26 občnih zborov, ali v Avstriji, kolikor se v naglici spominjamo, namest 13 le šest ali sedem; tedaj namest vsako drugo leto, le na vsako tretje in še to ne popolno. Res se Nemci izgovarjajo, da Ogerska se je od Avstrije ločila; ali o času osnovanih pravil Ogerska od Avstrije ni bila ločena. Naj bi pa tudi pravila za nas ne govorile, bi že vzajemnost in prijaznost tirjala; da bi se to zgodilo; kar se pa, kakor rečeno ne zgodí. Sicer moramo pa tudi pripoznati, da si je Ogerska mnogo sama kriva. Povsod hoče klóbaso in pogačo za-se posebej imeti, kadar ji je pa to v škodo, takrat naj bi Avstrija pomagala!

Pri vsem tem smo za to, da se Abraham in Lot (Avstrija in Nemčija) ločita ter gresta s svojimi čebelarji eden na desno, drugi na levo, da ne bode prepira med njima. In sicer ne zarad kakoršnjih koli osebnih, ampak stvarnih namenov in vzrokov.

Če je delokrog preobširen, se slabo dela; če ne za en kraj, pa za družega. Avstrija in Nemčija ste grozno raztegnjeni deželi z 80 milijoni prebivalcev; kaj potem takem izda v 30 letih šest ali sedem občnih zborov v Avstriji? — Občni zbori so bili že včasih na kraji Nemčije, n. pr. v Strasburgu, Greifswalde, Kolinu i. t. d. Koliko Avstrijancev ima časa in denarja dovolj se toliko oddaljenih zborov vdeleževati, ko se mora saj 14 dni zmutiti? Dalje: Stane to tudi vlado mnogo denarja. Visoka vlada podpira vsako leto nektera društva v ta namen, da se po odposlancih vdeležujejo občnih čebelarskih zborov. Ali v Strasburg, Kolin, i. t. d. je vsakemu poslancu treba 70 do 100 glđ. in še mora iz svojega žepa mnogo zraven dodati. Naj bili bi občni zbori kje v Avstriji, bi se po daljavi s to podporo lahko pet, šest poslancev občnega zbora vdeležilo — gotovo v mnogo veči dobiček avstrijskih čebelarjev, kakor pa zdaj.

Nekakošnje preziranje ali zamerza, ne vem kako bi rekel, med Avstrijci in Nemci se ne dá vtajiti. Nemci v Nemčiji volijo za presojevalce razstavljenih rečí le Nemce, ki prisojujejo darila in poslavlila le spet Nemcem (večinoma); kadar imajo pa Avstrijani večino, n. pr. v Pragi, Nemcem z enako mero poverneje. Tega je bil vrednik „Čebele“ večkrat sam priča, kakor tudi marsikterih zaničljivih opazek, bodi si v Pragi, bodi si kje na Nemškem. To pa ni več zdravo in koristno tekmevanje, ampak vse kaj družega.

Naj bi se toraj ločilo, kar ne gré vkup — že zarad preobširnega delokroga ne — ter naj bili bi letni občni zbori v Nemčiji in v Avstriji posebej, sicer pa dovoljeno, da drug družega obiskujemo in kolikor mogoče prijazno med seboj občujemo. Nikdo odkritoserčen menda tega ne bode grajal, ker bilo bi gotovo v prid obeh strank.

XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta.

(Sklep.)

Več gospodov še dalje hvali pohlevnost in rodovitnost kavkaziške čebele, le to so marsikteri opazovali, da rada druge panje napada.

Konečno vstane g. dr. Dzierzon ter pravi da o kavkaziški čebeli ni enakih misel z g. Hilbertom. Težavno je in nikomur svetovati, čebelarstvo z mnogimi plemeni začenjati. Pred se čebelarstva sploh temeljito učimo, potem bomo še le skušnje prav delali in o vspehu prav sodili. On laško čebelo zeló cení, že zarad prelepe rumene barve matice, kar delovanje prav močno polajša.

Sledilo je potem malo besedovanje zarad velikosti romčekov. Znano je, da je bil grof Pfeil še nekoliko več o mero nasvetoval, kakor razni odbori in zbor v Kolinu. Grof Pfeil je rekel: Razloček med njegovim predlogom in predlogom drugih je premajhen, kakor da bi se za to prepirali in čas zgubljevali. Navadna mera je sklenjena, tedaj daljnega besedovanja ni treba. S tem so bili vsi zadovoljni in reč je bila rešena. Bode li sklenjena mera povsod tudi tako mirno sprejeta, še vedno dvomimo, kakor smo že od prvega začetka dvomili.

G. Kwiatowski odgovarja potem na prašanje: Kaj naj bi se zgodilo, da bi se domače čebelarstvo pospeševalo in koliko smemo pričakovati državne pomoči? ter rekel, da je treba pred vsem na to gledati, da bi poduk o čebelarstvu na zavodih (šolah) učiteljskih pripravnikov bil povsod zapovedan. Učitelj ima povsod z ljudstvom opraviti, toraj naj več upljiva ne le na šolsko mladino, ampak na ljudstvo sploh, zlasti če se on svoje svete naloge zaveda. Naj bi bili učitelji o čebelarstvu dobro podučeni, bi lahko pri mladini in odraslih naj več pomagali, da bi se blago in blaživno čebelarstvo ne le razširjevalo, ampak tudi temeljito in umno izverševalo. Drugi pomoček pričakujemo od države, ktera naj bi zadosti velika vvoznino na ptuji méd in vosek naložila in tako domače pridelke varovala. Zanimivo je, kar je povedal o množini vvoženega medú in voska l. 1880. Pa o tem po priliki kaj več.

Grof Pfeil želí, da bi čebelarska društva kaj več storili za pospeh čebelarstva. Enako naj bi tudi društveni udje kaj več in večje čebelarske časnike čitali ter se podučevali o tem, kar se po svetu za pospeh čebelarstva godí.

G. Rabow misli, da se vvaževanja ni ravno toliko bati, pač pa si prizadevati za naj boljše pridelke in izdelke ter tako pokazati, da imamo po Nemškem in v Avstriji pošteno in naj boljše blago.

G. Ilgen pa nasproti pravi, da se je pač tudi vvaževanja bati. Znabiti bi se ne bilo ravno toliko bati, če bilo bi povsod pošteno blago, ali bati se je zarad tega, ker se na stotine in tisoče centov maže vvaževa ter za méd in vosek prodaja, ki nikoli méd in vosek ni bilo in ne bode. To dela naj več škode, ne toliko pošteno blago, ker to povsod več ali manj stane, tedaj med ceno in ceno ne bo veliko razločka, ponarejeno pa mnogokrat ni deseti del tega vredno, za kolikor se prodaja, zato se tudi tako lahko po nizki ceni ponuja in prodaja. Tako n. pr. se funt take maže prodaja še veliko pod

$\frac{1}{2}$ marke (25 kr.) dasiravno voznina mnogo stane, kako hočemo čebelarji s takim blagom tekmevati?

Enako je g. Lehcen za carino ali vvoznino, ker brez te pojde čebelarstvo če dalje bolj rakovo pot.

G. Hilbert poroča (znabiti po svoji navadi malo pretirano), da na stotine ladij dovaževa tekočino, ktero méd imenujejo, pa je bolj maži za kolesa podobna, kakor medú. Ta gnjusna roba se prodaja po slepi ceni, zlasti pa lectarjem in sploh sladčičarjem. Mnogo nežnočutnih gospic in gospá s slastjo povživa izdelke tega vmazanega kolomaža, ki bi znabiti v omedlevico padle, ko bi muho pojemaje bercati vidile. Tudi uherni čebelarji pitajo s tako kolomažo svoje čebele — v pogin.

Nek g. Klaisen oporeka, da bi se carina nakladala na vvaževanji živih čebel, ker s tem bi bilo čebelarstvo na holandski meji pokopano.

G. Meyerhöfer (iz Prage) oporeka vsákoršnji carini za Avstrijo, ker Avstrija mnogo tega blaga vvaževa in izvaževa; potem bi tudi druge vlade z našim blagom tako storile. — Od zapovedanega poduka v učiteljskih pripravnica si ne obeta veliko.

Konečno bodo sprejeti vsi nasveti, razun carine na žive čebele. Avstrijski čebelarji so se glasovanja zderžali.

Sledí k sklepu posvetovanje o mestu za 27. občni zbor avstrijsko-nemških čebelarjev. Podpredsednik, g. Vogel, nasvetuje Dunajsko Novomesto (Wiener-Neustadt); župnik Hartmann vabi v Frankobrod; g. Meyerhöfer govori za Carlsbad; konečno je bilo izvoljeno enoglasno za občno zborovanje l. 1882 Dunajsko Novomesto in za l. 1883 oziroma Frankobrod.

Za predsednika zboru tek. leta je izvoljen mestni župan D. Novomesta in za namestnika g. Albrecht Faber.

S kratkimi besedami izgovarja predsednik zahvalo za marljivo vdeleževanje in delovanje zborovalcem ter jim želi srečno pot na svidenje v Avstriji.

Še nekaj besed o razstavi in potem sklep. Razstava raznih čebelnih pridelkov in izdelkov iz tega; potem raznih knjig in časopisov za poduk v čebelarstvu in zadnjič raznega čebelarskega potrebnega in nepotrebnega orodja, je po naših mislih naj boljši in podučljivši del takih občnih zborov. Res dobro, podučljiva je beseda vnetega, izvedenega čebelarja, a tudi tú veljá prigovor: Besede mikajo, izgledi vlečejo. V lepo vredeni razstavi bi človek celi dan bil in mislim da bi se nič manj ne naučil, kakor pri ustmenih obravnava. Po tem vvodu le kratke čertice o razstavi, ktere se ve da moramo posneti iz časopisov.

V odločenem kraji Vogel-novega verta so bile razstavljene žive čebele vsih plemen, kolikor jih le poznamo in gojimo, pravi „Thüringer-Zeitung“. Bila je tu zastopana domača nemška čebela v črnem fraku; siva kranjska že nekoliko bolj v pisani hali; potem lahinja v rumenkasti židi in zraven nje naj bolj ohola in prevzetna ciprijanka v nedelski obleki. Od teh so se bolj ali manj razločile polutanke: na pol nemke na pol kranjice, na pol nemke na pol lahinje in ciprijanke, naj pohlevniše je vmes gledala kavkazijanka. Ta je vsakemu dovolila jo po volji ogledovati, v roke prijematí in še kaj, kar bi nobene druge ne bile dopustile.

Blizo čebel so bile razstavljene stanovanja za čebelno ljudstvo in sicer od ponižnega peharja, na pol truhljenega štora do palače s stolpi in dvema, tremi nadstropji. Zraven tega orodja brez števila dobrega, slabega, potrebnega in nepotrebnega, navadnega in priprostega, pa tudi jako umetnega in dragega, zlasti médmetalnice so oči na-se vleklye, ki jih je bilo lepo število razpostavljenih. Daljnega popisa orodja se moramo že zderžati.

Je bil ta oddelk zanimiv za čebelarje, je bil pa drugi za vse. Pridelki in izdelki čebelarstva n. pr. méd, vosek, kisi, vina, žganjice i. t. d. so bili viditi v tako razni podobi in toliki množini, da se človek, zlasti neizvedenec, ni mogel načuditi ter ni vedel koga bolj občudovati čebelarje ali čebele. Naj bi mogli našim slovenskim čebelarjem le enkrat kaj takega pokazati, gotovo bili bi mnogo marljivši, kakor so zdaj.

Nenavadno je bilo, da so bile v Erfurtu razstavljene tudi rastline, večinoma še cveteče, ktere čebelaní naj več sladčic in hrane dajejo. Tako je en sam vertnar razstavil 38 raznih takih rastlin.

Še bilo bi marsikaj reči o razstavi čebelarskih knjig, časnikov in še tako mnogo drugih zanimivih reči, a to bi bilo za celi list dosti; tedaj rajše nehomo. Le toliko smemo reči razstave in 26. občnega zborovanja v Erfurtu ne bo preseglo menda nobeno mesto in doseglo le maloktero. Upamo, da ne bode brez vspeha za čebelarstvo!

—*—

Kaj dela méd tekoč, kaj ga sterdi?

Znano je, da čebele razun izletnice vse luknje in špranje hitro zalepijo. Zakaj pa se to zgodi? Nemški listi pripovedujejo, da je nek Amerikanec bil tako srečen, da je vzrok tega prvi iznajdel. In ta ameríkanski učenjak pravi, da zato, da méd v satovji tekoč ostane; ker v temi ostane méd tekoč, v svitlobi pa se zgosti. Skušnjo je on tako napravil, da je nekaj steklenic z medom napolnil ter polovico teh dejal v temó, polovico pa na svitem pustil. Čez nekaj časa preiskuje vse steklenice in glej: kar jih je bilo v temi, se je méd ohranil, kakoršenj je bil noter dejan — tekoč; v steklenicah na svitlobi pa se je méd sterdil in debelo-vlečljiv postal. Ta prečudna iznajdba nam tudi kaže, zakaj čebele vsako špranjo tako skerbno zalepljujejo in le v temi delajo. Čebele že stoletja vedó, kar je človek še le zdaj po naključji izvedel.

Tako listi in Amerikanec. Kdor hoče, naj verjame; kdor noče, naj pa ne verjame.

Vemo, da ima svitloba veliko včina na vse reči, a nekoliko ameríkanskega je pa tú vendar tudi zraven.

—*—

Dopis.

Z Rakeka in okolice 15. julija. Pošljem Vam v prilogi tudi nekaj verstic o našem letošnjem čebelarstvu. Sicer Vam ne vem nič novega poročevati, a v smislu, da „Čebela“ letos še ni prinesla prav ničesar od tod, je vse novo, kar Vam tudi pišem.

Pri nas je bila letos prelepa zima, kakor povsod; tedaj ta nam panjev ni veliko zadavila. A drugačna je bila pa spomlad. Od začetka je vse še precej dobro obetalo; ali vreme maja in tudi mnogo dni junija nam je vse popačilo. Panji še niso bili ravno toliko lačni, a rojiti pa nikakor niso hotli. Bolj izurjeni čebelarji so roje sami delali in ti so še naj boljše opravili. Dobili so namreč lepe družeece o pravem času; kateri so pa panje pustili, da so delali, kar so hotli, so rojev čakali in čakali, pa rojev le ni bilo. (Da bi čebelarji ne bili, bili bi gotovo tudi kaj vmes zakleli, a čebelarji so poterpežljivi kakor tudi njih živalice). Panji pa, se vé, da so težki in polni skoraj kakor v jesen. Če še ne bodo rojili in bomo hotli potovati z njimi v ajdo, jih bomo mogli domá spodrezovati. Res nesreča to ni velika, a nenavadno je in vé, da bode marsikteri rajši méd po svetu vozil ali pa domá ostal, kakor o sv. Lovrenciju spodrezoval. Pa bomo že kaj uganili, Bog le daj, da bilo bi vreme o ajdovem cvetji čebelni paši ugodno.

—*—

Načert XXVII. obénega zbora avstrijsko-nemških čebelarjev v Dunajskem Novomestu. *)

Čas zborovanja in razstave je odločen od 10. do 15. septembra tek. leta 1882 in sicer:

10. septembra ob 10. zjutraj: Začetek in otvorenje razstave.
11. „ „ 8. zvečer: Pozdrav došlih zborovalcev.
12. „ „ 9. zjutraj: Govori in obravnave. Ob 1. skupno obedo. Ob 3. izlet po mestu.
13. „ „ 9. zjutraj: Nadaljevanje obravnav. — Drugo prosto.
14. „ „ 9. zjutraj: Slovesno razdeljenje prisojenih premij. Potem izlet v Gutenstein, ogled izglednega čebelnjaka gosp. Šahinger-ja.
15. „ „ 10. zjutraj: Srečkanje dobitkov.

Za zdaj dostavljemo le še sledeče:

Vodstva raznih železnic bodo brez dvoma dovolile razne polajšave in znižane cene. Kdor hoče teh deležin biti, mora svoj vstopni list vrednikom pokazati. Tedaj naj se vsaki, kateri misli tje potovati, ali kaj v razstavo poslati, z vstopnim listom preskrbi. Dobiva se od 10. avgusta pri županu J. Pöck-u v Dunajskem Novomestu, če se vstopnina z 2 gld. tje pošlje. Vstopni list (Mitgliederkarte) daje pravico se vdeleževati obravnavin drugih veselie, ogledovati razstavo brez kake vstopnine i. t. d.

Razstavne reči morajo do 9. septembra do poludne na Dun. novomeškem kolodvoru biti.

Kakih 200 stanovanj bo prostih, kdor po vstopnico piše, naj tudi pové, mar li želí prosto stanovanje, ali v gostilnici proti primerni plači.

Obvarovalno tvarino, in kar bo še družega potrebnega naznanimo v prihodnjem listu.

—*—

*) Ker smo mogli tega naznanila počakati, se je razpošiljanje spet malo zapoznilo. Brez zamere! Vredn.

Naznanila.

Teržaški odbor za razstavo naznanuje, da živina se v razstavo ne bode sprejemala, ker se je premalo razstavljevalcev oglasilo.

Potem takem se tudi žive čebele ne bodo sprejemale, ker je bilo že pred naznanjeno, da za čebele veljajo vse tiste postave, kakor za živali sploh in zdaj pa, da živina sploh se ne bo sprejemala v razstavo.

Odbor za razstavo v Terstu se nekako čudno obnaša, včasih menda sam ne vé, kaj hoče ali kaj zamore. Čas oglasov za pošiljanje robe v razstavo je bil naj pred odločen do 15. februarja, potem do 15. junija. Naznanilo, da hoče čebelarstvo v Ljubljani tudi nekaj čebelarškega orodja v razstavo poslati, je bilo o pravem času odboru poslano. Odgovora pa nič; še le na ponovljeno prašanje pride odgovor, da se nič ne sprejme, ker ni prostora.

Nam je sicer tudi prav, ker s tem odpadejo tudi stroški; a mislimo pa vendar, da na društva bi se imelo toliko ozirati, da zamorejo saj glavne reči razpostaviti. Menda nam ne bode v greh šteto, če odbor natolcujemo, da bode naj berž sprejel marsikaj bolj nepotrebne v razstavo, kakor čebelarstvo orodje, zlasti novejše, ljudstvu še bolj neznanu.

— x —

Dva občna zbor na Češkem.

Samostojno društvo za povzdigo čebelarstva na Češkem bode imelo svoje 36. občno zborovanje v Komotav-u 1., 2. in 3. septembra, sklenjeno z razstavo in semnjem za méd in druge čebelarske pridelke.

Deželno centralno društvo čebelarjev za Češko bode imelo takoj potem svoj V. občni zbor in čebelarstvo razstavo v Příbramu, kjer je sloveči srebrni rudokop.

Začetek razstave bode že 3. septembra, zborovanje se bode nadaljevalo 4. in 5. septembra.

Pri obojem zborovanji bode mnogo „premijs“ za naj boljše pridelke in najpripravniše čebelarstvo orodje razdeljenih.

* * *

Kakor se iz tega naznanila vidi, si Čehi mnogo prizadevajo umno čebelarstvo po Češkem povzdigniti. Res tudi bolj napredovajo, kakor ktera koli dežela na Avstrijskem. Kako izvrstno lepa razstava je bila v Pragi l. 1879 o 24. občnem zboru avstrijsko-nemških čebelarjev, se da komaj dopovedati — človek jo je mogel le viditi. Mnogoverstni panji, razno čebelarstvo orodje; naj lepši pridelki in izdelki medú in voska; mnogo čebelarskih knjizic in časopisov, z besedo, na Češkem niso skoraj prav nič na nižji stopnji, kakor po Nemškem. Pa moramo pripoznati, da Čehom je resnica za povzdigo čebelarstva in čebelarstvo jim ni nikakor le igrača ali za kratek čas. Kdaj bodo naši čebelarji po Slovenskem to spoznali?